

z njim pri Braničevih. Zato ni bil deček na vsem potu proti domu prav nič sam. Na vse strani je moral odgovarjati, vsem obetati in jih celo vabiti na svoj dom — pod slamnato streho. Oblačno nebo se je razpenjalo nad vasjo, a Stanko je menil, da sije na nebu najlepše sonce, sonce njegove sreče. Vse je pozabil, kar mu je grenilo zavest nedavne dni.

Mati Braničevka je prihitela radovedna gledat na prag, ko je čula glasni vrišč na cesti, meneča: »Sedaj-le imajo zopet našega v pesteh.« Vsa srečna je spoznala svojo zmoto, pa tudi premembo vremena med otroki in vprašala sinka nalašč: »Ali boš pomagal tudi Poljakovemu?«

»Tudi, mamka, samo če pride k nam,« hiti odgovarjati dečko, ki mu je že glas prekipeval od veselja in zadovoljnosti.

Dušan je slišal daleč zadaj te besede. Sram ga je bilo, pa je rajši molče zavil na domače dvorišče. Oče Braničev je gledal in poslušal ta prizor skozi okno ter pristavil polglasno, da bi bilo zdaj prav primerno povabiti ošabnega dečka nalašč pod slamnato streho — učiti se skromnosti. A videč, kako junaško se je vedel njegov sinko, se je premagal tudi sam. Mati Braničeva je pa tedaj brisala solze tihe sreče, da ji je Bog dal dobrega Stanka.

Jutranja.

*Zarja — deklica vesela —
je potrkala na okno,
nudila mi rož rdečih
in hitela spet naprej.*

*Zarja — deklica vesela —
je potrkala na okno,
drobno mi pustila ptico,
ki pod oknom žvrgoli.*

*Kaj prepeva drobna ptica?
Da je danes solnčno jutro,
da zaspanci so lenuhi,
da je vstati zadnji čas!*

Gustav Strniša.

